

Sygn. akt III KK 419/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Henryk Gradzik (sprawozdawca)

SSN Eugeniusz Wildowicz

Protokolant Dagmara Szczepańska-Maciejewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Barbary Nowińskiej

w sprawie M.W., M. L. i T. K. uniewinnionych od popełnienia czynów z art. 107 § 1 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 18 maja 2018 r.,

z powodu kasacji, wniesionych przez Prokuratora Okręgowego w O. i Urzędu Celno-Skarbowego w O. - na niekorzyść,

od wyroku Sądu Okręgowego w O.

z dnia 6 czerwca 2017 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 24 lutego 2017 r.,

**uchyła zaskarżony wyrok oraz utrzymany nim w mocy wyrok
Sądu Rejonowego w S. i przekazuje sprawę temu Sądowi do
ponownego rozpoznania w pierwszej instancji.**

UZASADNIENIE

W niniejszej sprawie oskarżono:

- M.W. o to, że w dniu 13.10.2015 r., będąc prezesem zarządu spółki H. sp. z o.o. z siedzibą w O., przez świadome działanie polegające na zawarciu umowy dzierżawy powierzchni w Barze K. w S. celem organizowania gier na automatach, urządzał bez wymaganego zezwolenia i w miejscu do tego nie przeznaczonym, gry na automatach, naruszając dyspozycję określoną w art. 14 ust. 1 oraz w art. 23a ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, przy czym czyn ten popełnił w warunkach recydywy skarbowej, po uiszczeniu w dniu 15 maja 2015 r. kary grzywny w całości w wysokości 120 stawek dziennych po 100 zł, orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w E. z dnia 17 kwietnia 2014 r., sygn. VIII K .../12 za popełnienie umyślnego przestępstwa skarbowego tego samego rodzaju – tj. o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 4 k.k.s.;
- M. L. o to, że w dniu 13.10.2015 r. w Barze K. w S., na podstawie umowy serwisowej urządzeń do gier rozrywkowych z dnia 02.01.2015 r., przez serwisowanie automatów urządzał gry na nich bez wymaganego zezwolenia i w miejscu do tego nie przeznaczonym, naruszając dyspozycję określoną w art. 14 ust. 1 oraz art. 23a ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych – tj. o przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s.;
- T. K. o to, że w dniu 13.10.2015 r. urządzał przez udostępnienie powierzchni w barze K. w S. gry na automatach bez wymaganego zezwolenia i w miejscu do tego nie przeznaczonym, naruszając dyspozycję określoną w art. 14 ust. 1 i art. 23a ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych – tj. o przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s.

Wyrokiem z dnia 24 lutego 2017 r., Sąd Rejonowy w S. uniewinnił oskarżonych od popełnienia zarzuconych im czynów.

W apelacji Prokuratora Rejonowego w S. podniesiono zarzut obrazu art. 410 k.p.k., mającej wpływ na treść wyroku, przez nieuwzględnienie w należyтым stopniu całokształtu okoliczności, przede wszystkim tych, w jakich oskarżeni organizowali i urządzali gry hazardowe, czyniąc to wbrew przepisom ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych oraz bezkrytycznym przyjęciu, iż oskarżeni nie byli świadomi bezprawności swoich działań z uwagi na brak jasnych i

pewnych przepisów w zakresie tej działalności, oraz wynikający z tejże obrazy błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż oskarżeni nie dopuścili się zarzuconych im czynów, co skutkowało ich uniewinnieniem, podczas gdy właściwa ocena dowodów i ustalonych na ich podstawie okoliczności prowadzi do odmiennego wniosku.

W apelacji Naczelnika Urzędu Celno – Skarbowego w O. zawarty był zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mających wpływ na jego treść, polegający na błędnym ustaleniu, że oskarżeni nie popełnili zarzuconych im czynów i w konsekwencji uniewinnieniu ich, podczas gdy materiał dowodowy prowadzi do odmiennych wniosków.

W obu apelacjach skarżący wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Po rozpoznaniu apelacji Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z dnia 6 czerwca 2017 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Oskarżyciele publiczni wnieśli kasacje od prawomocnego wyroku na niekorzyść oskarżonych.

Prokurator Okręgowy w O. zarzucił wyrokowi rażącą obrazę przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i 457 § 3 k.p.k., mającą istotny wpływ na jego treść, polegającą na nienależytym rozważeniu podniesionych w apelacji zarzutów i wywodów, skutkującym bezkrytycznym zaakceptowaniem powierzchownej, jednostronnej i sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oceny dowodów dokonanej przez Sąd pierwszej instancji, sprowadzającej się wyłącznie do uznania za wiarygodną linię obrony oskarżonych co do przekonania o legalności prowadzonej przez nich działalności związanej z urządzeniem gier na automatach i ograniczeniu przez Sąd odwoławczy rozważań do zbiorczego omówienia kwestii dotyczącej strony podmiotowej czynów zarzuconych oskarżonym i jednocześnie pobieżnym rozważeniu wskazanych w apelacji prokuratora zarzutów i dowodów, mogących mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, obrazy przez Sąd Rejonowy przepisów postępowania oraz lakonicznego odniesienia się do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych przez Rejonowy, co w konsekwencji doprowadziło do nierozpoznania sprawy w drugiej instancji w granicach apelacji, oparcia rozstrzygnięcia jedynie o część materiału dowodowego oraz nienależytego

wyjaśnienia zasadności rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w granicach umożliwiających zrozumienie i poddanie merytorycznej kontroli podstaw tego rozstrzygnięcia zawartego ostatecznie w wyroku utrzymującym w mocy wyrok Sądu Rejonowego.

W konkluzji Prokurator Okręgowy wniósł o uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w S..

Naczelnik Urzędu Celno – Skarbowego w O. zarzucił w kasacji:

a) rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść wyroku, tj. art. 4 k.p.k., 7 k.p.k., 410 k.p.k. i 424 § 1 k.p.k., przez dowolną ocenę dowodów i w konsekwencji błędną ocenę Sądu Okręgowego, iż oskarżeni pozostawali w usprawiedliwionym wcześniejszymi ocenami prawnymi dotyczącymi braku konsekwencji karnoskarbowych – błędnym przekonaniu, że obejmuje ich okres przejściowy umożliwiający do dnia 1 lipca 2016 r. urządzanie gier na automatach, przewidziany w art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych, a co za tym idzie, że nie można oskarżonym przypisać odpowiedzialności karnej na mocy art. 107 § 1 k.k.s. w związku z art. 10 § 4 k.k.s. oraz art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych i art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2012 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych;

b) rażące naruszenie prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść wyroku, tj. art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 10 § 4 k.k.s. oraz art. 2 ust. 5, art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych i art. 4 ustawy z 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych, polegające na uznaniu, że zmienność ocen co do potrzeby notyfikacji stosownych przepisów ustawy o grach hazardowych Komisji Europejskiej, jak też zmienność ocen co do wiążącej wykładni odnośnie bezprawności i karalności czynów polegających na prowadzeniu działalności dotyczącej gier na automatach poza miejscami dozwolonymi ustawą, w tym i zmienność ocen co do zakresu podmiotowego art. 4 ustawy nowelizującej, ma wpływ na stronę podmiotową czynów zarzucanych oskarżonym, a zatem, iż nie można oskarżonym przypisać odpowiedzialności karnej w niniejszej sprawie na mocy art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 10 § 4 k.k.s.

Podnosząc te zarzuty autor kasacji domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu w O. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył:

Niezbędne jest na wstępie przytoczenie zasadniczego nurtu argumentowania, którym Sąd Rejonowy uzasadnił rozstrzygnięcie uniewinniające oskarżonych, a Sąd odwoławczy utrzymał je w mocy. Punktem wyjścia była konstatacja, że zarzucono oskarżonym popełnienie przestępstw z art. 107 § 1 k.k.s. w dniu 13 października 2015 r., a więc okresie przejściowym na dostosowanie prowadzonej działalności do wymogów ustawy, wprowadzonym z mocy art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych (w dalszym tekście – ustawy nowelizującej). Sąd *meriti* nawiązał tu do wyjaśnień oskarżonego M. W. złożonych na rozprawie, który z powołaniem się na ten właśnie przepis usprawiedliwiał swoje przekonanie, że w owym okresie dostosowawczym, wyznaczonym wskazanym przepisem ustawy nowelizującej do 1 lipca 2016 r., wolno było prowadzić działalność polegającą na urządzaniu gier hazardowych osobom nie mającym koncesji lub zezwolenia, o których mowa w art. 6 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych. Wyjaśnienia dwóch pozostałych oskarżonych, aczkolwiek mniej już sprecyzowane co do podstawy prawnej deklarowanego przeświadczenia o legalności zarzuconych działań, były w istocie zbieżne z wyjaśnieniami M. W. i tak też postrzegał je Sąd Rejonowy.

Sąd pierwszej instancji stwierdził w konkluzji rozważań, że oskarżonym, powołującym się na przeświadczenie o legalności działania w okresie przejściowym, nie można przypisać winy. Stan ich świadomości usprawiedliwiał bowiem przekonanie, że art. 4 ustawy nowelizującej dawał uprawnienie do kontynuowania działalności w zakresie urządzania gier hazardowych bez koncesji aż do upływu okresu dostosowawczego. Korzystanie z tego uprawnienia powinno wykluczać uznanie owej działalności za bezprawną. Zachodziły zatem przesłanki kontratypu określonego w art. 10 § 3 k.k.s., wyłączającego odpowiedzialność karną za przestępstwo skarbowe ze względu na brak zawinienia.

Ustalenie Sądu Rejonowego o przekonaniu oskarżonych co do braku bezprawności zarzuconych czynów opiera się wprawdzie na uznaniu za

przekonujące wyjaśnień oskarżonego M. W., ale zarazem przy uwzględnieniu, jak art. 4 ustawy nowelizującej był interpretowany po jej wejściu w życie w praktyce orzeczniczej sądów i prokuratur. Sąd ten podkreślił, że wykładnia wymienionego przepisu nie była jednolita. Nie był on bowiem jasny w swej treści i nie precyzował wprost, czy zakresem normowania obejmował podmioty prowadzące działalność w zakresie, o którym mowa w art. 6 ust. 1-3 ustawy o grach hazardowych na podstawie udzielonej koncesji, czy też prowadzących każdą taką działalność, a więc również bez koncesji. Wyrazistym dowodem rozbieżności w wykładni i orzekaniu w tym względzie było zadanie pytania prawnego przez Sąd Okręgowy w P. w trybie art. 441 § 1 k.p.k. Wątpliwości zostały wyjaśnione dopiero w postanowieniu Sądu Najwyższego wydanym po rozpoznaniu przedstawionego zagadnienia w dniu 28 kwietnia 2016 r. (I KZP 1/16, OSNKW 2016/6/36). Stwierdzono w nim, że przepis art. 4 ustawy nowelizującej dotyczy wyłącznie podmiotów, które prowadziły działalność zgodnie z ustawą o grach hazardowych w jej brzmieniu przed 3 września 2015 r., a więc na podstawie koncesji albo zezwolenia. Sąd *meriti* wywiódł ostatecznie, że niepewność prawna co do znaczenia normatywnego art. 4 ustawy nowelizacyjnej, utrzymująca się przez szereg miesięcy po jej uchwaleniu, usprawiedliwiała przekonanie oskarżonych o legalności urządzania gier hazardowych w czasie objętym zarzutem oskarżenia (13.10.2015).

W obu apelacjach od wyroku Sądu pierwszej instancji oskarżyciele publiczni zakwestionowali przytoczone tu ustalenie faktyczne dotyczące strony podmiotowej zarzuconych przestępstw, a więc to, którym uzasadniono rozstrzygnięcie uniewinniające. Zarzuty podważające ustalenie obudowano szeroką motywacją, zawierającą także argumenty nie mające znaczenia przy wykazywaniu racji wspierających stanowisko skarżących. Zostały one odrzucone przez Sąd Okręgowy, który w uzasadnieniu wyroku poszerzył argumentację, mającą przemawiać za trafnością zaskarżonego rozstrzygnięcia, zwłaszcza w odniesieniu do przesłanek przyjęcia kontratypu usprawiedliwionego błędnego przekonania oskarżonych, że działali w warunkach wyłączających bezprawność zarzuconych im czynów. Sąd odwoławczy podkreślił też, że postanowienie Sądu Najwyższego w sprawie I KZP 1/16, wydane w kwietniu 2016 r., nie mogło kształtować stanu

świadomości oskarżonych *tempore criminis* (październik 2015 r.). Natomiast do tego czasu rozbieżność wykładni art. 4 ustawy nowelizującej ujawniała się nie tylko w orzecznictwie sądów i w procedowaniu przez organy prokuratury, lecz także w piśmiennictwie prawniczym. W rezultacie Sąd odwoławczy uznał, że ustalenie o działaniu oskarżonych w usprawiedliwionym przekonaniu co do braku bezprawności urządzania gier hazardowych w okresie dostosowawczym oznaczonym przez ustawodawcę, zostało podjęte przez Sąd pierwszej instancji bez uchybienia przepisom prawa procesowego i nie było obarczone błędem.

Przechodząc do rozważań w przedmiocie zarzutów obu kasacji Sąd Najwyższy stwierdza, że są one zasadne w takim zakresie, w jakim wskazują na nierzetelność rozpoznania apelacji oskarżycieli publicznych. Dotyczy to w szczególności rozpoznania zarzutów błędu w ustaleniu, że przekonanie oskarżonych o braku bezprawności w urządzaniu gier na automatach było usprawiedliwione. Słuszne okazały się te wywody kasacji, w których skarżący wykazywali, że odwołanie się oskarżonego M. W. do art. 4 ustawy nowelizacyjnej wcale nie usprawiedliwiało subiektywnego przekonania o legalności zarzuconego mu i pozostałym oskarżonym działania. Zgodzić się należało, że oskarżeni nie mieli żadnych podstaw, by w tym przepisie upatrywać usprawiedliwienia w przystąpieniu do urządzania gier na automatach. Wszak zgodnie z brzmieniem powołanego przepisu obowiązek dostosowania się do dnia 1 lipca 2016 r. do nowych wymogów ustawy dotyczył tylko podmiotów prowadzących działalność w zakresie, o którym mowa w art. 6 ust. 1-3 ustawy o grach hazardowych **w dniu wejścia w życie ustawy nowelizującej**. Przepis art. 4 tej ustawy jest typowym przepisem przejściowym, a więc odnoszącym się do stosunków prawnych istniejących już w dniu wejścia w życie nowej ustawy. W tym wypadku w zasięgu jego regulacji mieściło się, między innymi, prowadzenie działalności w zakresie gier na automatach, normowanej w art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych. Warunkiem podstawowym zastosowania art. 4 było jednak to, by prowadzenie gier hazardowych przez konkretny podmiot odbywało się w dniu wejścia w życie ustawy nowelizującej, tj. w dniu 3 września 2015 r. Krąg adresatów normy zawartej w art. 4 był więc ograniczony do podmiotów, które w tej dacie ową działalność prowadziły. Ten warunek powołania się oskarżonego M. W. na art. 4 ustawy nowelizującej, jako

podstawę usprawiedliwienia jego przekonania o legalności urządzania gier w barze K. w S., został pominięty w rozważaniach i w rozstrzygnięciu Sądu Okręgowego. Przeoczenie to, jak się okazuje, zaważyło na bezzasadnym przyjęciu ustalenia o usprawiedliwionym błędzie co do przekonania oskarżonych o legalności zarzucanego im działania.

Należy zauważyć, co wprost z aktu oskarżenia wynika, że zarzucono wszystkim oskarżonym popełnienie czynu zabronionego w dniu 13 października 2015 r., a więc już po wejściu w życie ustawy nowelizującej. Gdyby poprzestać na tej tylko dacie, to wniosek o potencjalnej choćby możliwości usprawiedliwiania oskarżonych w ich przekonaniu o braku bezprawności w urządzaniu gier jawiłby się jako całkowicie nietrafny, wręcz niezrozumiały. I to niezależnie od tego, czy działalność w zakresie gier na automatach pojmowali oni jako uwarunkowaną posiadaniem koncesji, czy też prowadzoną samowolnie. Przecież nie będąc podmiotami prowadzącymi działalność w barze K. w dniu wejścia w życie ustawy nowelizującej, nie zaliczali się do kręgu adresatów normy wyrażonej w art. 4 tej ustawy, o czym przekonuje jasne brzmienie tego przepisu.

Odmienne stanowisko można by prezentować tylko wtedy, gdyby uznać, że czas popełnienia zarzuczonych czynów był jednak inny, a ustalenie w tym zakresie, mimo złożenia apelacji na niekorzyść Sąd drugiej instancji władny był zmienić na korzystne *in concreto* dla oskarżonych. Można by brać pod uwagę taką zmianę, jeśli zważyć, że właśnie w dacie wskazanej w zarzutach aktu oskarżenia funkcjonariusze celni ujawnili prowadzenie gry na automatach w barze K., na skutek czego wszczęto postępowanie. W realiach sprawy korzystne dla oskarżonych byłoby więc stwierdzenie, że proceder ów trwał już wcześniej, także przed 3 września 2015 r., gdyż oznaczałoby to, że byli oni podmiotami prowadzącymi działalność w dniu wejścia w życie art. 4 ustawy nowelizacyjnej, a tym samym, w błędnym nawet mniemaniu, mogli upatrywać możliwości kontynuowania tej działalności do upływu okresu wskazanego w tymże przepisie. Trzeba jednak stwierdzić, że nie było podstaw do ustalenia, iż oskarżeni urządzali gry na automatach w barze K. przed datą wejścia w życie ustawy nowelizującej. W aktach sprawy jest wprowadzie umowa z 31 maja 2015 r. na dzierżawę przez M. W. powierzchni w lokalu T. K. (k. 34-36), ale sama ta czynność prawna nie oznaczała

jeszcze, że z dniem zawarcia umowy oskarżeni przystąpili do urządzania gier. W umowie zaznaczono, że czynsz dzierżawny będzie pobierany dopiero po zainstalowaniu automatów z osiąganego przychodu. Zawarcie umowy stanowiło jedynie czynność mającą stworzyć warunki do urządzania gier na automatach, a więc było przygotowaniem do popełnienia czynu zabronionego, niekaralnym według przepisów kodeksu karnego skarbowego regulujących zasady odpowiedzialności (z jedynym wyjątkiem w art. 67 § 2 k.k.s.). Istotne natomiast znaczenie dla ustalenia początku działalności polegającej na urządzaniu gier ma dokument tytułowany „lista aktualizacji urządzeń do umowy dzierżawy powierzchni” (k. 37), z którego wynika, że dopiero w dniu 9 września 2015 r. automaty do gier zostały wprowadzone do baru K. Fakt ten odnotował już Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku. Nie ulega zatem wątpliwości, że urządzanie gier, a więc czyn stanowiący przedmiot postępowania w niniejszej sprawie, nie mógł odbywać się przed 3 września 2015 r.

Oskarżeni, jako osoby które przystąpiły do urządzania gier na automatach po 3 września 2015 r. czyniły to w stanie prawnym, który był jasno unormowany. Po wejściu w życie ustawy nowelizującej obowiązywał już art. 14 ustawy o grach hazardowych w nowym brzmieniu. Przewidywał prowadzenie takiej działalności wyłącznie w kasynach gry na zasadach i warunkach określonych w udzielonej koncesji. Przepis ten, jak i cała nowelizacja ustawy o grach hazardowych została wcześniej notyfikowana Komisji Europejskiej w trybie Dyrektywy 98/34/WE przez przesłanie projektu tego aktu prawnego w dniu 5 listopada 2014 r. (nr notyfikacji 2014/0537/PL – H 10), a następnie ostatecznego tekstu ustawy w dniu 28 sierpnia 2015 r. po jej uchwaleniu w dniu 12 czerwca 2015 r. i ogłoszeniu w Dzienniku Ustaw w dniu 19 sierpnia 2015 r. Osoby przystępujące do działalności gospodarczej przewidzianej w ustawie o grach hazardowych, powinny były znać obowiązujące unormowania prawne. W dniu 9 września 2015 r., gdy umieszczono automaty do gry w barze K. odnośne przepisy były opublikowane i jednoznaczne w swej treści. Nie można było już rozpoczynać urządzania gier hazardowych w żadnym miejscu, poza kasynem gry, i przy braku koncesji.

Wszystko to prowadzi do konkluzji, że zawarte w apelacjach zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych, wyrażającego się przyjęciem, iż oskarżeni pozostawali *tempore criminis* w usprawiedliwionym przekonaniu, że urządzanie gier

hazardowych na automatach bez zezwolenia jest legalne – zostały rozpoznane nierzetelnie. Sąd odwoławczy, przy kontroli instancyjnej wyroku uniewinniającego pozostawił poza polem rozważań okoliczności faktyczne dotyczące czasu popełnienia inkryminowanych czynów i nie skonfrontował ich z treścią art. 4 ustawy nowelizującej. Uchybienia te, polegające na nieuwzględnieniu istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności (art. 410 k.p.k.), a w następstwie prowadzeniu niepoprawnego rozumowania co do stanu świadomości oskarżonych przy podejmowaniu działalności o której mowa w akcie oskarżenia (art. 7 k.p.k.), obarczały wyrok Sądu pierwszej instancji i nie zostały usunięte w wyroku Sądu odwoławczego. Trafny zatem okazał się zarzut naruszenia przez Sąd drugiej instancji przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., zawarty w kasacji Prokuratora Okręgowego, a także zarzut obrazy art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., podniesiony w kasacji Urzędu Celno – Skarbowego. Wykazane naruszenia prawa procesowego miały rażący charakter i wpłynęły w istotnym stopniu na treść prawomocnego wyroku. Z tych względów Sąd Najwyższy zdecydował o uchyleniu wyroków Sądów obu instancji i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania w pierwszej instancji przez Sąd Rejonowy w S..

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd ten będzie związany przedstawionymi wyżej zapatrywaniem prawnymi (art. 442 § 3 k.p.k.) i z uwzględnieniem ujętych wyżej wskazań dokonana raz jeszcze ustaleń co do tego, czy błędne przekonanie o legalności urządzania gier hazardowych na automatach po 3 września 2015 r., na które powołują się oskarżeni, było usprawiedliwione.